

# РЕШЕНИЕ

№ 1780

гр. София, 15.03.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,**  
в публично заседание на 19.02.2013 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Николова**

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **6704** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 405 от КТ. Образувано е по жалба на [фирма] срещу задължителни предписания по Протокол за извършена проверка на 09.06.2011г.1 с които на жалбоподателя е предписано да изплати уговореното трудово задължение за извършената работа на М. Насир Н. - Л., на длъжност „сметосъбирач” за месеците юли, август и септември 2009г., съгласно изисквания на чл. 128, ал. 1, т. 2 от КТ.

В жалбата за развити доводи, че оспорените задължителни предписания по протокола за извършена проверка на 09.06.2011г. са незаконосъобразни, неправилни, неоснователни и произнесени при съществени процесуални нарушения. Твърди се, че лицето М. Н. не се е явило на работа и не е полагало труд при работодателя в съответните месеци, поради което трудовото възнаграждение не е дължимо. Счита, че действително в трудовата книжка на лицето е зачетен трудов и осигурителен стаж за посочения период, но след установяване на тази явна фактическа грешка е отправена покана към лицето за предоставяне на трудовата книжка, с цел да бъде нанесена корекцията. Жалбоподателят навежда довод, че лицето продължава да се възползва от невярното съдържание на трудовата си книжка, а именно, че е полагало труд през посочения период. Твърди, че задължението на работодателя съгласно чл. 128, т.2 от КТ е да изплаща трудово възнаграждение за действително положен труд, а не отбелязване в трудовата книжка на трудов стаж, поради което липсва нарушение на трудовото законодателство. Исква оспорените задължителни предписания по протокола за извършена проверка на 09.06.2011г. за изплащане на уговорените

трудова възнаграждения за извършена работа за месеците юли, август и септември от М. Н. да бъдат отменени.

Ответникът - Дирекция "Инспекция по труда" С., редовно призована, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна – М. Насир Н. - Л., редовно призован, не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и след като провери обжалвания акт съобразно чл.168 АПК, за да се произнесе съобразно следното:

Обжалва се подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Жалбата е подадена от лице, за което е налице правен интерес от оспорването, тъй като жалбоподателят е адресат на оспорваните предписания, като работодател на лицето М. Насир Н. – Л.. Жалбата е подадена в срок. С оглед на изложеното, настоящия съдебен състав приема, че се обжалва в срок, подлежащ на оспорване акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

М. Насир Н. - Л. е работил в търговско дружество [фирма], съгласно трудов договор № 285 от 12.03.2009г. на длъжност „сметосъбирач”. С допълнително споразумение от 01.09.2009г. към трудовия договор, трудовото правоотношение е изменено на основание чл. 119 от КТ, в частта на срока на договора и начина на плащане. Със заповед № 796 от 25.09.2009г. е прекратено трудовото правоотношение на М. Насир Н. – Л. с правно основание чл. 71 от КТ. В същата е отразено на работника да се начисли и изплати обезщетение в размер на 11 /единадесет/ дни неизползван платен годишен отпуск за 2009г., съгласно чл. 224 от КТ.

М. Насир Н. –Л., чрез нотариален пълномощник е подал искане с вх. № 0092 - 2304 от 20.04.2011г. до Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда”, Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, с което прави искане да бъде наложена принудителна административна мярка по чл. 404, ал.1, т.1 от КТ, като бъде дадено предписание на търговското дружество- работодател да изплати трудовите възнаграждения за месеците - юли, август и септември 2009г., както и обезщетението за неизплатен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 от КТ. Въз основа на това искане на жалбоподателя е извършена проверка за спазване на трудовото законодателство на 09.06.2011г., констатациите, от която са отразени в протокол за извършена проверка. С протокола при извършване на проверката от контролните органи на ответника са констатирани следните нарушения: не е начислил и изплатил в пълен размер трудовото възнаграждение на лицето М. Насир Н. - Л. за м. юли, август и септември 2009г. Съгласно представеното копие от трудовата книжка № 36 на жалбоподателя е зачетен за визираните по-горе месеци пълен трудов и осигурителен стаж. Видно от представените фишове за заплата за месеците юли, август и септември 2009г. на лицето М. Н. не е начислено и изплатено трудово възнаграждение за горепосочените месеци. В тази връзка е установено нарушение на трудовото законодателство, а именно на чл. 128, ал.1, т. 2 от КТ и са дадени задължителни предписания на основание чл. 404, ал.1 от КТ и чл. 78, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за насърчване на заетостта, да бъдат изплатени уговорените трудовите възнаграждения за месеците юли, август и септември 2009 г. Въз основа на

гореизложеното са издадени оспорените в това производство задължителни предписания.

Жалбоподателят е оспорил по административен ред констатациите, отразени в Протокола за извършена проверка и дадените в т. 1-3 предписания. С Решение от 05.07.2011г. изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” е отхвърлил жалбата като неоснователна.

По делото са разпитани и свидетелите Руси Г. Р., Й. Д. Д. и П. Х. К.. От показанията на свидетелите се установява, че Л. е претърпял трудова злополука и че не се е явявал на работа. Съдът не кредитира показанията на свидетелите относно факта, че лицето не се е явявало на работа, като взема в предвид, факта че същите са служители на жалбоподателя.

По делото е представен болничен лист бланков номер 0880532 издаден на 06.07.2009г, които е регистриран от работодателя на 06.07.2009г. От същия се установява, че на Л. е разрешен отпуск по болест за периода от 04.07.2009г. до 10.07.2009г. вкл. Болничният лист е първичен. Представени са графици – Таблица за отчитане на явяването на работа, в които срещу името на М. Н. – Л. не е отразено нищо.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореният акт, с който са дадени задължителни предписания е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 404, ал. 1 от КТ, при спазване на установената от закона форма, като не са извършени нарушения на административно производствените правила и при съответствие с материално правните разпоредби и с целта на закона.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че задължението на работодателя съгласно чл. 128, т. 2 от КТ е да изплаща трудово възнаграждение за действително положен труд, а не за отбелязан в трудовата книжка трудов стаж, поради което липса нарушение на трудовото законодателство. С нормата чл. 128 ал. 1, т. 2 от КТ законодателят въвежда самостоятелното задължение на работодателя в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. В тази връзка неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е извършил нарушение на трудовото законодателство, тъй като законът изисква те да бъдат реално платени. Видно от цитираните разпоредби законът изисква трудовите възнаграждения да бъдат заплащани в установените за това срокове, което в конкретния случай не е направено от жалбоподателя. В тази връзка настоящият състав намира, че оспореният акт е издаден законосъобразно и правилно е установено, че жалбоподателят е допуснал нарушение на трудовото законодателство, а именно на чл. 128, ал.1, т. 2 от КТ, за което законосъобразно му е дадено предписанието по т. 1-3 от протокола за извършена проверка от 09.06.2011г. Видно от приложените и приети документи по делото – допълнително споразумение от 01.09.2009г. /л. 35 по делото/ към трудов договор и заповед № 796 /25.09.2009г. за прекратяване на трудовото правоотношение /л.39 по делото/, в случая е налице действително трудово правоотношение, а не само отбелязване в трудовата книжка на трудовия стаж, както твърди жалбоподателя. Невъзможно е лицето М. Н. да не е полагало труд при работодателя си, а същият да подписва допълнително споразумение с дата 01.09.2009г. с него относно срока на договора и начина на плащане. Съгласно Заповед № 796 от 25.09.2009г., на основание чл. 71 от КТ е прекратено трудовото правоотношение. До този момент - дата 25.09.2009г. работодателят дължи на работника плащане на уговореното трудово възнаграждение по силата на сключения трудов договор № 285 от 12.03.2009г.

Отбелязването в трудовата книжка е в следствие на издадената заповед за прекратяване на трудовото правоотношение и не може да се приеме за явна фактическа грешка.

Необосновано е становището на [фирма], че лицето М. Насир Н. - Л. не се е явило на работа и не е полагало труд при него в съответните месеци, поради което трудовото възнаграждение не е дължимо. При положение, че действително лицето не е престирило труд за процесните месеци, работодателят е следвало предприеме действия по прекратяване на трудовото правоотношение своевременно, както и да предприеме съответните дисциплинарни мерки. В таблицата за отчитане явяването на работа не е отразена причината, поради която Л. не се е явил на работа – примерно самоотлъчка.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че административният орган няма правна възможност да предприема принудителна административна мярка - задължително предписание за изплащане на трудово възнаграждение и направеното такова е незаконосъобразно, тъй като е налице висящ трудов спор, който засяга част от констатациите в обжалваните предписания. Съгласно чл. 404, ал. 1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" и нейните органи, могат да прилагат принудителни административни мерки, една от които е да дават задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. В случая е необходимо работодателят да докаже факти и обстоятелствата правоизключващи или правопогасяващи вземанията на работника, каквото доказване в процесния случай не е проведено. С предписанията по чл. 404, ал. 1 КТ се цели да се предотвратят, преустановят или поправят вредните последици от нарушенията на трудовото законодателство. Именно посочените нарушения на трудовото законодателство обосновават прилагането на процесните принудителни административни мерки по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ. Нарушенията на задължението по чл. 128, ал. 2 КТ са съществени и защото може да имат тежки последици за работниците и служителите /липса на средства за издръжка/, и в тези случаи намесата на контролните органи не само че не е недопустима, но обратното - тя е задължителна. /Решение №3755 от 15.03.2012 г. на ВАС по адм.дело №2107/2012 г., VI о./ В чл. 128 от КТ е регламентирано с императивна правна норма основното задължение на работодателя да изплаща на работника или служителя уговореното в трудовия договор възнаграждение. В случая е установено, че работодателят не е изпълнил задължението си да изплати дължимото месечно възнаграждение за месеците юли, август и септември 2009 г. на М. Насир Н.- Л..

Законосъобразно, в рамките на предоставените му правомощия, административният орган, след като е констатирал допуснатото нарушение на трудовото законодателство, е издал предписание за неговото отстраняване от работодателя. А това дали работодателят ще се възползва от правото си да ги плати е негов избор в рамките на законово предвиденото и не се отразява на законосъобразността на дадените предписания. Освен това дали работникът ще упражни правата си по чл. 357 от КТ и ще потърси дължимите се възнаграждения по исков ред е неотнормосимо към правомощието на административния орган да наложи предвидената в закона санкция за нарушение и неизпълнение на задължения произтичащи от трудовото законодателство.

Предвид изложено настоящият състав намира, че оспорените в това производство задължителни преписания по Протокол за извършена проверка на 09.06.2011г., са законосъобразни и следва да бъде потвърдени, а жалбата отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение-32 състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу задължителни предписания по Протокол за извършена проверка на 09.06.2011г. на дирекция „Инспекция по труда Софийска област” С..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщението пред Върховен административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: